

۲۰۱۸/۰۸/۱۲

داکتر محیی الدین مهدی

بی مسؤولیتی رہبران نهاد های امنیتی - دفاعی:

رویداد المناک غزنی بیش از سه صد کشته و زخمی بجا گذاشته. بخون خفتگان این فاجعه-از هر جایی که هستند- فرزندان مردم افغانستان اند؛ از آن جمله جمعی از این عزیزان، از بغلان اند، از ولسوالی های خنجان و بنوی اندراب. از سرنوشت سیزده تن از این جانبازان به قومندانی حاجی رحم خدا معلومات نداریم؛ گفته می شود که جنازه های پاک اینان، از همان روز نخستین حمله طالبان به غزنی، در آمریت سمت ۴ ناحیه ۳ شهر غزنی باقی است.

برای آگاهی از وضعیت این جانبازان، بارها به تلفون لوی درستیز زنگ کشیدیم؛ یک بار -با آنکه خود را معرفی کردم- یاورش به درستی به من گفت که او مصروف است. وقتی خواستم به او بفهمانم که امر مهمی را از او می پرسم، تلفونش را قطع کرد. چند بار دیگر کوشیدم با او سخن بگویم، جواب نداد. پیامی عنوانی شخص لوی درستیز نوشتم؛ منتهی در آن از سوء معاشرت یاورش شکوه کردم. البته می دانستم که این پیام را به او نمی رساند.

به هر حال، جنرال شریف خان وقتی قومندان قول اردو بود، به تلفون من پاسخ می داد؛ ولی بعد از تکیه بر کرسی ستاد ارتش، مجالی برای این کار ندارد. شاید کسی بگوید که او بسیار مصروف است! درینصورت باید به نتایج کارش توجه کنیم؛ غزنی به عنوان مشت نمونه خروار!

از آنجایی که شورا در تعطیلات به سر می برد، مجالی به بازپرس از او- در قبال این بی اعتنایی اش- در اختیار نیست. اگر حیات باقی بود، از مجرای قانون با ایشان برخورد خواهد شد. این را غرض آگاهی هموطنان-مخصوصاً همشهریان بغلانی-ام- نوشتم.

